

עפ"ג 23716/01/21 - נידאל ג'בילי נגד מדינת ישראל, סיגא - הוצאה לאור בע"מ

בית המשפט המחוזי בחיפה

11 מרץ 2021

עפ"ג 23716-01-21 ג'בילי נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיא רון שפירא
מערער
נגד
משיבים
נידאל ג'בילי ע"י ב"כ עו"ד ג'בילי ואח'
1. מדינת ישראל 2. סיגא - הוצאה לאור בע"מ

פסק דין

הרקע לערעור, השתלשלות ההליכים וטענות הצדדים:

המערער הורשע במסגרת ת.פ. 1667-06 של בימ"ש השלום בחיפה בעבירות מכירה והחזקה לצרכי מכירה לפי סעיף 10(ג)(ד) לפקודת זכויות היוצרים. במסגרת גזר הדין של בימ"ש קמא מיום 25.03.2007 הושת על המערער, בין היתר, פיצוי פלילי בסך 10,000 ₪ שישולמו לנפגעת העבירה - חברת "סיגא הוצאה לאור בע"מ".

משחלף המועד הקבוע לתשלום הפיצוי לנפגעת העבירה, העבירה מזכירות בימ"ש קמא את הפיצוי לגביה במרכז לגביית קנסות והפיצוי הפך ל"חוב" כהגדרתו בחוק המרכז לגביית קנסות. המערער חויב על ידי המרכז בתשלום הפיצוי בתוספת ריבית פיגורים. למערער נשלחו דרישות תשלום, אך הוא לא פעל לתשלום החוב. המרכז נקט בהליכים לגביית החוב שלא נשאו פרי. בשנת 2013 ניתן צו כינוס לנכסי המערער בתיק פש"ר 17210-11-12 ולכן בוטלו ועוכבו כל הליכי הגביה נגדו. ביום 06.12.19 קיבל המערער הפטר חלוט מכל חובותיו ולפיכך חודשו הליכי הגביה על ידי המרכז.

המערער פנה למרכז בבקשה לבטל את דרישת התשלום בתיק הפיצוי לאור קבלת הפטר מחובותיו וביקש להתחשב בגילו המבוגר, מצבו הרפואי וכן מצבו הכלכלי הקשה. המרכז השיב כי מרגע ביטול ההכרזה על פשיטת הרגל בטלות ההגבלות שהוטלו ויחודשו הליכי הגביה במרכז. כן צוין כי החוב של המערער אינו נכלל בצו ההפטר ועליו להסדירו מול המרכז ובאפשרותו להגיש בקשה לפריסת החוב לתשלומים בצירוף אסמכתאות תומכות. המערער הגיש בקשה למרכז להפחית את ריבית הפיגורים ולהתחשב במצבו הכלכלי והרפואי. המרכז השיב כי לבית המשפט הסמכות להפחית תוספת פיגורים בחוב מסוג פיצוי לנפגע עבירה בהליך פלילי ולפיכך המרכז אינו יכול להיענות לבקשה זו.

המערער הגיש בקשה לבימ"ש השלום בחיפה לביטול הפיגורים בחוב הפיצוי. לאחר קבלת התנגדות המדינה דחה בימ"ש קמא ביום 13.08.20 את בקשת המערער לביטול הפיגורים. המערער הגיש בקשה למרכז לפרוס את החוב

לתשלומים של 500 ₪ בכל חודש. ביום 08.11.20 ניתנה במרכז החלטה זמנית ביחס לבקשה לפריסת החוב לתשלומים בה נקבע כי על המערער לשלם 12 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך של 1,000 ₪ כל תשלום החל מיום 08.12.20 ובתום התקופה עליו לפנות בבקשה חדשה בצירוף מסמכים תומכים.

בין לבין הגיש המערער בקשה להארכת מועד להגשת ערעור לבימ"ש זה והבקשה נדחתה. ביום 30.10.20 הגיש המערער לבימ"ש קמא בקשת רשות ערעור על החלטת המרכז מיום 21.07.20 אשר דחתה בקשתו להפחתת החוב ולביטול הפיגורים בחוב הפיצוי. בימ"ש קמא קבע כי בקשת רשות הערעור אינה ברורה ועל המערער להגיש בקשה מתוקנת ומנומקת ולפרט את הסיבה לאי צירוף נפגעת העבירה כמשיבה לבקשה. המערער הגיש בקשה נוספת והודעת הבהרה לבימ"ש קמא במסגרתה ציין, בין היתר, כי נפגעת העבירה עברה הליך פירוק ומשכך הוא מבקש להורות על ביטול תוספת הפיגורים שהתווספה לקרן הקנס. המרכז הבהיר כי היה על המערער לצרף את נפגעת העבירה באמצעות המפרק או בעל החברה כמשיבה לבקשה ולחילופין נטען כי עדיין ניתן בעקבות הרמת מסך להגיע לבעל המניות ודירקטוריון החברה היחיד "אורי גורן" ולצרפו להליך ושאליו יועברו כספי הפיצוי. בימ"ש קמא דחה פעם נוספת את בקשת המערער להפחתה או לביטול תוספת ריבית הפיגורים.

על החלטה זו הוגשה הודעת הערעור שבנדון, במסגרתה ביקש המערער למחוק את ריבית הפיגורים שנוצרה ולהעמיד את הפיצוי על גובה הקרן, זאת מן הנימוקים המפורטים בהודעת הערעור. בימ"ש זה הורה למערער להמציא אישור מסירה לנציג מוסמך של נפגעת העבירה בצירוף תצהיר על כך. המערער הגיש הודעה לפיה הודעת הערעור הומצאה כנדרש לנציג נפגעת העבירה וציין כי לאחר מסירת הודעת הערעור נציג החברה, כבוד השופט בדחמוס אורי גורן המפרק והבעלים של החברה הנפגעת, יצר קשר טלפוני עם ב"כ המערער ומסר כי הוא מוותר על החוב ואף צירף עמדתו זו בכתב. על כן, התבקשה תגובת המרכז.

המרכז טוען כי מטרת ההוראה בדבר גביית חוב הפיצויים על ידי המרכז הייתה, בין היתר, ליצור חיץ בין נפגע העבירה לבין הפוגע, כך שהנפגע לא יצטרך להתנהל מול הנאשם הפוגע באופן ישיר ולהסמך גורם יעיל ומיומן בעל סמכות בדין לגבות חובות מסוג זה. לכן נטען כי במקרה הייחודי של גביית חוב פיצויים המדינה נכנסת לנעליו של הנפגע בהליכי הגבייה לצורך גביית חוב הפיצוי. נטען כי בכל פניות המערער לבימ"ש קמא ביקש להפחית או לבטל את תוספת הפיגורים ולהורות על תשלום קרן סכום הפיצוי שנקבע בגזר הדין וגם במסגרת הודעת הערעור עתר להפחתת הריבית שנצברה ולא עתר לביטול או להפחתת קרן הפיצוי. לכן נטען כי אין מדובר בערעור אלא בשינוי נסיבות המצדיק החזרת התיק לבימ"ש קמא, שנתן את ההחלטה. המשיבה מעלה טענות נוספות לעניין היותו של הפיצוי חלק מהעונש שהוטל על המערער בגין המעשים שביצע כאשר התשלום מהווה נטילת אחריות על ידו והכרה של החברה בפגיעה שנגרמה לנפגע העבירה. לכן סבורה המדינה שאין לסגור את תיק הפיצוי ויש להמשיך לגבותו כחלק מעונשו של המערער. באשר להפחתת תוספת הפיגורים המשיבה משאירה לשיקול דעתו של ביהמ"ש.

הכרעה בערעור:

לאחר בחינת טיעוני הצדדים סבורני, כפי שצינתי גם בהחלטה מיום 26.01.2021, כי לאור העובדה שוויתור נפגעת העבירה על הפיצוי לא היה בפני בימ"ש קמא והומצא לביהמ"ש רק במסגרת הליך הערעור, יש מקום כי בימ"ש קמא

ידון בבקשת המערער לביטול החוב.

כפי שטוענת המשיבה, בקשת המערער לביטול קרן הפיצוי לא עמדה כלל בפני בימ"ש קמא (ואף לא צוינה במסגרת הודעת הערעור לבימ"ש זה). מדובר בבקשה שקמה רק לאחר קבלת הודעת הוויתור של נפגעת העבירה על הפיצוי.

על כן, בנסיבות אלה, הנני מורה על החזרת העניין לבימ"ש קמא, אשר ידון בבקשת המערער לביטול קרן הפיצוי, זאת לאור ויתור נפגעת העבירה ובעל החברה הנפגעת על הפיצוי.

עד לקבלת החלטתו הסופית של בית משפט קמא לא ינקטו הליכי גביה כנגד המערער.

המזכירות תעביר עותק לב"כ הצדדים ולתיק בימ"ש קמא.

ניתן היום, כ"ז אדר תשפ"א, 11 מרץ
2021, בהעדר הצדדים.
רון שפירא, נשיא